

Dinsizlere ve imansızlara ilk yardım vazifesi

Doğmak bizim elimizde olan bir şey değildir. Hiçbir insan doğum tarihini kendisi tespit etmemiştir. Ölüp ölmek de bizim elimizde değildir. Kur'an **"Her canlı ölümü tadacaktır"** buyuruyor.

İnsanlar kadın ve erkek olmak konusunda da irade sahibi değildirler. Beyaz derili veya siyah derili olmak... Şu veya bu ülkede, şu veya bu kavme mensup olmak... Uzun boylu veya kısa boylu olmak... Bunlar bizim iradelerimizi aşar, bu konularda seçim hakkına sahip değiliz.

İnanç konusunda bize seçim hakkı verilmiştir. Toplumlara Peygamberler gönderilmiş, doğru inançlar ve ameller, hak nizam bildirilmiş, insanlar bunlara davet edilmiştir. Kabul edenler, mü'min olmuşlar, red ve tekzip edenler (bunlar doğru değil yalandır diyenler) kâfir olmuşlardır.

Kur'ân-ı Kerîm "Bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?" buyuruyor. Mü'minler, Müslümanlar bilenlerdir ve bu bilmekten dolayı birtakım vazifeleri vardır. Bu vazifeleri yapmadıkları, ihmal ettikleri takdirde sorumlu ve suçlu olurlar.

Halkımızın bir kısmı, yakın tarihimizdeki arızalar ve kazalar dolayısıyla din ve inanç konusunda cahil ve eğitimsiz kalmıştır. Bilenlerin onları, en uygun, en etkili şekilde uyarmaları, eğitmeleri gerekir.

Sokakta 25 yaşlarında genç bir vatandaş yürüyor, üstü başı düzgün, yüzünden ve gözlerinden maddî sağlık fışkırıyor, anlaşılıyor ki, geçimi iyidir. Farz edelim bu kimse dinsiz ve inançsızdır. Yani büyük bir manevi felaket içindedir ama farkında değil. Bizim iman ve İslam konusunda ona yardımcı olmamız gerekiyor. Nasıl yardımcı olacağız? Yolunu kesip "Ulan arkadaş! İmana gel, Müslüman ol be!" desek belki de iki gözümüzün ortasına şiddetli bir yumruk yiyebiliriz yahut kovulabiliriz.

Böyle tebliğ ve böyle davet, böyle uyarı olmaz...

Müslümanlar gerek yurt içinde, gerekse dünya çapında İslam'a ve imana çağırma hizmetlerini en akıllı, en güzel, en uygun, en münasip şekilde yapmalıdırlar.

Bu çağrılar doğrudan doğruya ve şahsen değil, dolaylı şekilde yapılmalıdır.

Biz herkesi imana getiremeyiz. Bizim vazifemiz tebliğ etmektir, iman verip vermemek Allahü Teâlâ'nın bileceği bir iştir.

En tesirli tebliğ ve davet, kal (söz ve yazı) ile değil hal ile yapılandır. İyi komşu olursun, iyi vatandaş olursun, iyi insan olursun, bu güzel halinle örnek ve model teşkil edersin.

Yüksek ahlâk ve fazilet insanları çeker. Peygamberimiz en yüksek ahlâk ve fazilete sahip insandı. Her asırda onun vekilleri, varisleri, halifeleri olan gerçek ulema, gerçek fukaha, gerçek şeyhler hep ahlâklı, faziletli, bilge kişilerdir.

Okumuş ve kültürlü insanları İslam'a çekebilmek için, onların kültürünü aşan bir kültüre sahip olmak gerekir.

Edebiyat meraklısı, dinden uzak bir kimse yavan ve basit bir hutbeden etkilenmez. Lakin, öyle bir hatip düşünelim ki, ülkede veya şehirde onun kadar güzel ve zengin Türkçe konuşan biri yok. Hutbe okurken sanki şiir inşad etmektedir. Bir dinsiz onun hutbesinden etkilenebilir.

Tasavvufta "Şeyh nazarı" kavramı vardır. Kâmil bir mürşid, nebevi nurla aydınlanmıştır ve o nurla aydınlatır. Allah nasip ettiyse, şeyhin huzuruna gelen bir kimsenin hidayeti için bir nazar yeter.

Zikrullah yapılan, tekkeye benzeyen bir mekâna kaba saba, uyduruk, ucuz, zevksiz, yapma çiçekler konmuş. Olmadı!.. Medenî ve kültürlü bir insan bundan hoşlanmaz.

Duvarlara sanat kıymeti olmayan "Arabesk" levhalar asmışlar. Hatları güzel değil, orijinal değil matbaa baskısı, çerçeveleri zevksiz. Yine olmadı... Tekke veya dergâhta harika levhalar olmalı. Şehir kültürüne sahip bir kimse bunlara hayran kalmalı.

Tekkede namaz kılındı, zikrullah yapıldı. Sonra çay içilip sohbet edilir... Orada ikram edilen çaylar, o kadar güzel ve ruhaniyetli olmalı ki, onların tadı bir ömür boyu hatırdan çıkmamalı.

Bir evde, İslam'a hizmet maksadıyla on kişilik bir sohbet meclisi tertiplendi. Dekor ve hizmet dört dörtlük olmalıdır. Bilhassa bu devirde insanlar dekora, hizmete, ikrama bakarlar, ona göre hüküm verirler. Çaylar, kahveler, şerbetler, kurabiyeler birinci sınıf olmalı... İslamî sohbet yapılırken gıybet edilirse, bir çuval incir berbat olur. Hiç İslam'la gıybet bir arada bulunur mu?

Hayatında ilk defa Müslümanların bir sohbetine katılan bir genç için bu sohbet bir milat olmalıdır.

Herkesin kabiliyeti, istidatı neyse ona göre muamele edilmelidir.

İslamiyet'te Hıristiyanlıkta olduğu gibi misyonerlik yoktur. Misyonerlik yoktur ama davet, tebliğ, irşad vardır ve bilen Müslümanlar bilmeyenleri müjdelemek ve uyarmakla mükelleftir.

Bu müjdeleme ve uyarı vazifesi öncelikle gerçek icazetli ulemanın, gerçek icazetli fukahanın, gerçek icazetli şeyhlerin vazifesidir.

Sokakta bir otomobil, genç bir vatandaşa çarptı. Vatandaş kanlar içinde yere serildi, kıvranıyor... Siz orada bulunuyorsanız ne yaparsınız, hemen yardımına koşarsınız, hemen ambulans

İLK YARDIM....

Yazar Ali Kara

Cumartesi, 19 Şubat 2011 13:40 - Son Güncelleme Perşembe, 03 Mart 2011 22:57

çağırırsınız, ambulans gelinceye kadar kanı durdurmaya çalışırsınız, boyun ve bel kemiğinin kırılma ihtimaline düşünerek onu kıpırdatmazsınız, "Dayan şimdi ambulans ve doktor geliyor" dersiniz.

İnançsız ve İslam'sız bir kişinin durumu bu kazaya uğramış kişiden bin kere, milyon kere daha vahimdir. Onlara karşı ilk yardım vazifelerimizin ne olduğunu biliyor muyuz ve ümmet çapında bu hizmeti yerine getiriyor muyuz?

Bu soruya ne cevap verebiliriz?..